

gelig ikke noget imod at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, men vil paa Forhaand sige, at jeg ikke har nogen Tro til, at der kan opnaas noget i saa Henseende. Det turde maaske være et Fingerpeg i Retning af, at jeg har Ret, at de Folk — det er ganske vist ikke mange —, der have henvendt sig til mig, paa Grundlag af, at de enten have set Betænkningen eller hørt, at der i den var en Henstilling om at bortforpagte Bladet, have sagt, naar jeg havde oplyst de paagældende om, under hvilke Forhold Bortforpagtningen maatte ske, at saa var der ikke noget at lave, saa kunde de ikke faa noget ud af det. Jeg sagde til dem, at der i de særlige Tryk, som vi vare nødte til at forlange, kun maatte optages de i Loven bestemte Bekendtgørelser, at de ikke kunde blandes imellem forskellige andre Bekendtgørelser, og at der overhødet i det paagældende Nummer ikke maatte staa andre Bekendtgørelser end de i Loven fastsatte. Jeg ved ikke en Gang, om det kunde gaa som Tillæg til et andet Blad. De paagældende, der henvendte sig til mig, vare for Resten heller ikke Ejere af andre Blade, men mente, at de kunde lave noget ved at optage andre Bekendtgørelser, hvis Betaling de saa kunde stryge i Lommen. De faldt straks af paa den, da de hørte, at de ikke kunde optage andre Bekendtgørelser, det være sig Bekendtgørelser om Pladser, hvad der i og for sig var noget, der talte til Fordel for, saaledes f. Eks. fra Jurister, der søgte Plads paa Herredskontorer, eller om Varekøb, eller hvad det maatte være. Ikke en Gang Bekendtgørelser om Kontormøbler, eller hvad der i øvrigt maatte være passende for offentlige Kontorer, maatte optages. De paagældende havde ment, at de ved deres Forbindelser kunde skaffe sig en betydelig større Indtægt ved at faa et stort Antal Bekendtgørelser, som Staten ikke kunde skaffe sig, fordi den ikke har og naturligvis ikke bør have Annonceagenter. — Lad mig yderligere gøre opmærksom paa, at jeg ikke er sikker paa, at det ved en saadan Bortforpagtning kunde undgaas, at Staten maatte føre et vist Tilsyn. Der er nogle Bekendtgørelser, der skulle optages et vist Antal Gange eller en vis bestemt Tid, forinden det i Bekendtgørelsen omhandlede kan finde Sted, og jeg er ikke

sikker paa, om man kunde lægge Ansvaret for mulige Fejl i saa Henseende over paa den paagældende Forpagter eller Bogtrykker; naar Bladet er Statens, og denne har forpagtet det bort, kunde der være Tale om, at Ansvaret for manglende Retsgyldighed, enten fordi en Bekendtgørelse ikke har været optagen tilstrækkelig tidt, eller fordi den ikke har været optaget paa det rigtige Tidspunkt, kunde lægges paa Ministeriet i Stedet for paa Bladudgiveren, og det vilde derfor være nødvendigt, at der førtes et vist Tilsyn, en vis Kontrol, saaledes at det kunde fastslaas, hvor Fejlen laa. Der er visse Forholdsregler, der maa tages, naar Staten skal udgive et Blad i Henhold til bestemte Lovregler, og naar Betalingen og Papirets Styrke skulle bestemmes af Ministeriet. Man kan ikke uden videre lade de paagældende trykke paa saa daarligt Papir, som de have Lyst til. Saa jeg tror ikke, lige saa lidt som den ærede Ordfører, at der kunde opnaas noget i Retning af større Indtægt for Staten, men det kunde skabe Vanskeligheder paa nogle Omraader. Det er imidlertid et Spørgsmaal, jeg ikke har haft Lejlighed til at tænke nærmere over, da det først foreligger nu. Jeg skal gerne tænke videre over det, men jeg har mine store Betæneligheder ved at gaa ind paa en saadan Ordning.

Spørgsmaalet om at vende tilbage til den gamle Ordning foreligger ikke og kan ikke komme til at foreligge, medmindre man vil ophæve Loven af 1903, hvad ingen har foreslaaet.

Dermed tror jeg at have omtalt de Spørgsmaal, der have været fremme. Jeg skal slutte med at sige, at jeg ogsaa tror, at Loven med den Ændring, der er foreslaaet af Udvalget, vil kunne gennemføres i det andet Ting, saa at vi kunne faa en endelig Ordning af dette Forhold. Og lykkes det, hvad jeg haaber, vil jeg sige til det ærede 7de kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), at saa er der ogsaa skabt, efter min Mening, nogen Betingelse for at kunne imødekomme, i alt Fald for at tage under Overvejelse at kunne imødekomme det Ønske, som det ærede Medlem fremsatte — jeg forstod det saaledes, at det i alt Fald var paa nogle af Udvalgets Vegne — og som jeg ogsaa fin-